

είμαι, όπου θα προσπαθήσει να εύρη καμμία νύμφη με σημαντική προίκα.

— «Ω! από προίκα, κυρία μου, έχει αυτός ανάγκη!» υπέλαβεν άλλος· αυτός είναι βαθύπλουτος.

— «Ίδού, επρόσθεσε τρίτος· χορεύει. Παρατηρήσατε αν φαίνεται διόλου τεταραγμένος.»

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τὸ παιδίον εὐρίσκει οἰκογένειαν.

Μετά τινας στιγμὰς ὁ Γεράρδος, τὸν ὁποῖον εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ὀνομάζωμεν Καπελούζον — διότι αὐτός ἦτο ὁ προσωποποιῶν — ἀνεχαίτισε τὴν ὁρμὴν τοῦ ἵππου του, διότι εἶχεν ἀνάγκη νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς τύχης τοῦ παιδίου, ὅπερ μετ' ἐαυτοῦ ἔφερεν, ἀφοῦ πλέον δὲν ἔζων ἐκεῖνοι, εἰς οὓς εἶχεν ἐμπιστευθῇ αὐτό! Ἀλλ' εἰς τίνα νὰ τὸ ἐμπιστευθῇ καὶ πάλιν, ἀφοῦ οὐδένα ἐγνώριζεν;

Ἐν τούτοις τὸ παιδίον ἀπεκοιμήθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Μυρίαί σκέψεις συγκεχυμέναι ἐβασάνιζον τὴν διάνοιάν του· ἔβλεπε περιπαθῶς τὸ πεφιλημένον πλῆγμα, τοῦ ὁποίου ἦτο ὁ μόνος ἐπὶ γῆς προστάτης, καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν ν' ἀποστείλῃ αὐτῷ συμπαθῇ τινα ψυχὴν πρὸς βοήθειάν του.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πρώτην οἰκίαν, ἣν καθ' ὁδὸν ᾔθελεν ἀπαντήσῃ, καὶ εἰς τοὺς κυρίους αὐτῆς, πτωχοὺς ἢ πλουσίους, νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ μικρὸν παιδίον.

Ἀκριβῶς δέ, μετὰ τινα βήματα, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τούρ, παρετήρησεν οἰκίαν τινα, ἐκ τῶν παραθύρων τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἀμυδρὸν φῶς.

Ὁ Καπελούζος κατέβη τοῦ ἵππου του καί, φέρων μετὰ προφυλάξεως τὸ παιδίον, ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς οἰκίας.

Τὸ φῶς ἐσβέσθη πάραυτα.

— Καλοὶ μου ἄνθρωποι, μὴ φοβεῖσθε; ἀνοίξατε, εἶπεν ὁ ἵππευς διὰ φωνῆς, ἣν προσεπάθει νὰ καταστήσῃ γλυκεῖαν καὶ ἱκετευτικὴν, ἀνοίξατε, εἰμαι φίλος. Ἀνοίξατε! . . . λυπηθῆτε δυστυχὲς παιδίον, τὸ ὁποῖον φέρω εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ τὸ ὁποῖον θ' ἀποθάνῃ ἀπὸ τοῦ ψυχρός. . . Ἀνοίξατε, διὰ τὸ ὄνομα Ἐκεῖνου, τοῦ ὁποίου σήμερον ἐορτάζομεν τὸ ὄνομα!

Ἡ ὀρθοσκευτικὴ αὕτη ἐπέκλῃσις συνεκίνησε βεβαίως τοὺς οἰκοδεσπότας, διότι πάραυτα ἡ θύρα ἡμιανεώχθη καὶ ἐφάνη μορφή τις ὠχρὰ καὶ περιδεδῆς.

— Κύριε, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης πρὸς τὸν Καπελούζον, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ σας προσφέρωμεν τίποτε, διότι οἱ κατηραμένοι αὐτοὶ λησταὶ μὰς ἐγύμνωσαν, δέν μας ἀφῆκαν τίποτε, ἀκόμη καὶ τὸ ψωμὶ τῆς ἡμέρας μὰς ἐπῆραν. . .

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε, κύριε,

καὶ δὲν ζητῶ ἀπὸ σὰς παρὰ μίαν εὐεργεσίαν τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς θὰ σας τὴν ἀνταποδώσῃ καὶ ἐγὼ θὰ σὰς ἀνταμείψω πλουσιοπαρόχως. . . Ἀλλά, διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ τοῦ μικροῦ παιδίου, ἀνοίξατέ μου γρήγορα τὴν θύραν!

— Τί λέγεις καὶ σύ, Ζιλμέττη; θέλεις ν' ἀνοίξω; εἶπεν ὁ ἀνὴρ στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του.

— Ἀνοίξε, Βερνάρδε. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἵππευς αὐτός δὲν ψεύδεται ὅπως ἐκεῖνος ὁ ἄλλος. . . Καὶ ἔπειτα, προσέθηκε προχωροῦσα, ὁμιλεῖ δ' ἓνα μικρὸν παιδί. . . διὰ κἀνὲν δυστυχημένον ὄρφανόν, φαίνεται! . . .

— Ἀχ! καλὴ μου κυρία, ὄρφανόν. . . δυσάρετον!

— Ἀς τὸν δεχθῶμεν λοιπόν δι' ἀγάπην τοῦ μικροῦ μας Ζεβάν! . . . Ἀνοίξε, Βερνάρδε, ἀνοίξε!

Ὁ Καπελούζος εἰσῆλθεν.

— Ἀχ! κυρία Ζιλμέττη, εἶπεν, ὁ Θεὸς νὰ σας ἀνταμείψῃ διὰ τὴν καλὴν σας αὐτὴν πράξιν καὶ νὰ σας φυλάξῃ ἀπὸ κάθε κηδόν! . . . Ἀλλ' ἀκούσατε ὁ καιρὸς μὲ βιάζει. . . Ἐρχομαι ἀπὸ τοὺς Παρισίους καὶ πρέπει ἀμέσως νὰ ἐπιστρέψω διὰ νὰ ἀνταμώσω τὸν κύριόν μου. . . Τὸ παιδί αὐτὸ ἔχει πατέρα, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα πρέπει νὰ μὲν ἄγνωστον. . . Ἡ μήτηρ του ἀπέθανε. . . Τὸ εἶχα ἐμπιστευθῇ εἰς δύο εὐγενεῖς ψυχάς, αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς ἐπέταξαν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸ ὀλίγων ὥρων!

— Ἀπέθανον;

— Ἐδολοφονήθησαν αὐτὴν τὴν νύκτα;

— Δυστυχία!

— Ἄν παρῆτε αὐτὸ τὸ δυστυχὲς πλῆγμα, καὶ τὸ ἀναθρέψετε ὡς ἰδικόν σας, θὰ κάμετε μεγάλην εὐσπλαγχνίαν.

— Ἀλλὰ γνωρίζετε, κύριε, ποῖοι εἰμεθα καὶ ἂν ἀξίζωμεν τῆς ἐμπιστοσύνης σας;

— Ἐχετε ἓνα υἱόν, κυρία Ζιλμέττη. . . Ἀναθρέψετε καὶ αὐτὸ ὡς τὸν υἱόν σας. Καὶ ὀνομάζεσθε;

— Βερνάρδος Μαγιέ.

— Εἰς σὰς λοιπόν, Βερνάρδε Μαγιέ καὶ κυρία Ζιλμέττη, ἐμπιστεύομαι αὐτὸ τὸ ὄρφανόν. Ἀγαπᾷτε τὸ χάριν ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ζῇ χωρὶς νὰ το βλέπῃ καὶ χάριν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπάρχουσι πλέον. Ὀνομάζετε Ὀλιβιέρος. Ἰδού αὐτὴ ἡ πυξὶς περιέχει ἄρκετὰ χρήματα. . . Κάθε χρόνον θὰ ἐρχωμαι νὰ σας βλέπω καὶ διὰ νὰ σας εὐχαριστῶ διὰ τὴν μεγάλην εὐεργεσίαν, τὴν ὁποίαν σήμερον μοῦ προσφέρετε. . .

Εἶτα δέ, θερμῶς ἐναγκαλισθεὶς τὸ παιδίον.

— Ὑγίαινε, Ὀλιβιέρε μου, ὑγίαινε! εἶπε πνιγόμενος ἐκ τῶν δακρύων. . . Καὶ αἶς, ἐξηκολούθησε μετὰ τινα στιγμὴν, στρεφόμενος πρὸς τὸν χωρικόν, καὶ δίδων αὐτῷ τὸ παιδίον, καὶ αἶς, κύριε Βερνάρδε καὶ κυρία Ζιλμέττη ἀναθρέψατέ το μετὰ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ! . . . Διδάξετέ το τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν βασιλέα του καὶ τὸ μῖσος πρὸς τὸν δούκα Ἰωάννην τῆς Βουργονδίας!

Ταῦτα δ' εἰπὼν, ἐγένετο ἄφαντος.

Τὰ δύο παιδιά ἀνεπτύχθησαν, ἀγαπώμενα ὡς ἀδελφοί. Ὁ δὲ Καπελούζος, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, ἤρχετο κατ' ἔτος ὅπως ἐναγκαλιζομένη τὸν μικρὸν Ὀλιβιέρον.

Δέκα καὶ τέσσαρα ἔτη παρήλθον ἔκτοτε.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1407, ἀποεδόκητος καὶ ἀπαισιᾷ εἰδήσις κατετάραξε τὴν Γαλλίαν.

Τὴν 23ῃν τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ δούξ Λουδοβίκος τῆς Αὐρηλίας ἐδολοφονήθη καθ' ἡν στιγμὴν, φαίδρος καὶ μειδίων, ἐξήρχετο μετὰ τῆς βασιλείσσης ἐκ τινος δεΐπνου, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο σωματοφυλάκων καὶ τινων ὑπηρετῶν. Ἐπὶ τῇ ὁκτώ προσωπιδοφόροι ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ, ἀφοῦ πρῶτον ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τοὺς συνοδοὺς του, καὶ ἀφῆκαν αὐτὸν νεκρόν. Ἐν δὲ τῇ συγχύσει ἐκείνη, πτωχὴ τις γυνή, ὀνομαζομένη Ἰκωβίνα Γριφάρδου, εἶδεν ἐξερχόμενον ἐκ τινος οἰκίας τῆς ὁδοῦ Παλαιῶν Τέμπλων, ἄνδρα τινα, ὑψηλὸν καὶ χονδρὸν φέροντα πλατύγυρον πέλιν, οὐτινος ἐκαλύπτετο σχεδὸν ὅλον τὸ πρόσωπον. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος πλησιάζας τοὺς φονεῖς, εἶπεν αὐτοῖς χαμηλοφώνως:

— Ἐξαίρετα! . . . τώρα ἄς φύγωμεν, εἶνε νεκρός!

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ δούκῃς Ἰωάννου τῆς Βουργονδίας, ὅστις, κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, ἐκοιμήθη ἡσυχος, διότι δὲν ὑπῆρχε πλέον ὁ ἐχθρὸς του.

Ὁ θάνατος τοῦ δούκῃς τῆς Αὐρηλίας κατελύπησεν ἅπαντὰ τὸν λαόν του. Ἡ ἱστορία διετήρησε τὴν ἀνάμνησιν τῶν εὐγενῶν αὐτοῦ τρόπων καὶ τῶν πολλῶν φιλάνθρωπικῶν του πράξεων. Καὶ ὅτε, ἀναγνωσθεῖσης τῆς διαθήκης του, ἐγνώσθη, ὡς διηγεῖται ὁ Μισαλέ, ὅτι, καὶ εἰς τοὺς ἀσπονδοτέρους ἐχθροὺς τῆς ἡ εὐγενῆς ἐκείνης ψυχῇ ἐφάνη συγκαταβατικὴ καὶ γενναϊὸς, τὰ δάκρυα τοῦ λαοῦ τοῦ ἦσαν πλέον ἀνεξάντλητα.

Τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων τοῦ αὐτοῦ ἐκεῖνου ἔτους ὁ προστάτης τοῦ Ὀλιβιέρου ἦλθε, κατὰ τὸ συνήθες, νὰ τον ἐπισκεφθῇ.

Ἦτο, ὅσον οὐδέποτε, μελαγχολικὸς καὶ περιλυπός. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ἔλαβε τὸν Ὀλιβιέρον καὶ συνδιελέχθη μετ' αὐτοῦ ἐπὶ μακρόν· μετὰ τὸ πέραν δὲ ταύτης, ὁ νεανίας ἦτο κάτωχρος. Δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, καίτοι παντὶ σθένει προσεπάθει νὰ κρατήσῃ αὐτά.

— Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ! ἀνέκραξεν ἡ ἀγαθὴ Ζιλμέττη, τί συνέβη λοιπόν;

Ὁ Καπελούζος ἔκαμε νεῦμα τῷ νεανίᾳ.

— Τίποτε, μητέρα μου, τίποτε· μοῦ εἶπεν ἓνα μυστικόν. . .

Ἡ Ζιλμέττη ἐταπεινώσας τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὀλιβιέρε, ἐπανελάθεν ὁ Καπελούζος, θὰ φυλάξῃς τὸν λόγον σου;

— Θὰ τὸν φυλάξω!

— Θὰ σε εἰδοποιήσω ἐγὼ, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα. . .

Μετά τινα δὲ σιωπὴν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ νεανίας, σεῖς ὁ ὁποῖος

ἐφάνητε πάντοτε τόσῳ καλὸς πρὸς ἐμέ, δὲν θὰ μοῦ δεῖξητε τὸ πρόσωπόν σας, ποτέ ;

Ὁ Καπελούζος ἀνεσκήρτισε.

— Ποτέ ! ἐψιθύρουν.

— Δός μοι τούλαχιστον νὰ σφίξω τὴν χεῖρά σας, ἀφοῦ καὶ τοὺς δύο μᾶς ἐνώνει τὸ αὐτὸ μῖτος.

— Τὴν χεῖρά μου ! ἀνέκραξεν ὁ Καπελούζος, τὴν χεῖρά μου ! . . . Δυστυχία ! ἡ χεὶρ αὕτη δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σφίξῃ ποτὲ χεῖρα ἄλλου ! Ὑγίαινε, Ὀλιβιέρ, ὕγίαινε ! . . . Ἐνθυμοῦ καὶ . . . περίμενε.

Ταῦτα δ' εἰπὼν, ἐχαιρέτισε τὴν κυρὰ Ζιλιμέττην καὶ ἀπῆλθεν ἐσπευσμένως.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆρχετο ἄδων ὁ Ζεβάν, ἰδὼν δὲ τὸν Ὀλιβιέρ, ἔδραμε πρὸς αὐτὸν λέγων :

— Ἀδελφέ μου ! ἀδελφέ μου !

Καί, παρατηρήσας τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του :

— Τί ἔχεις, Ὀλιβιέρ μου ; ἐπανελάβεν. ὦ ! Θεέ μου ! Θεέ μου ! λέγε, σὲ παρκαλῶ.

Ὁ Ὀλιβιέρος κλαίων ἐρρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του.

— Ἀδελφέ Ζεβάν, θὰ τα μάθης ὅλα, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι. Ἀλλὰ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μ' ἐγκαταλείψῃς ποτέ ! Ζεβάν, εἰμαι καταραμένον πλάσμα ! . . .

Δ'

Τὸ ἔτος 1415.

Ἄν τὴν 24^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1415, περιηγητὴς τις διήρχετο ἐκ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγοῦσης ἀπὸ Παρισίους εἰς Καλαί, θὰ ἔβλεπε πεντήκοντα περίπου χιλιάδας γαλλικοῦ στρατοῦ, τεταγμένους εἰς παράταξιν μάχης, διότι ἐπρόκειτο νὰ παρκαλώσωσι τὴν διαβάσιν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, Ἐρρίκου τοῦ Ε', ὅστις, ἀφοῦ διὰ τῶν στρατευμάτων του περιῆλθεν ὅλην τὴν Νορμανδίαν, κυριεύσας καὶ λεηλατήσας αὐτήν, ἀπεφάσισε νὰ εἰσβάλῃ καὶ εἰς Γαλλίαν, ἐπωφεληθεὶς τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῆς σπαραγμῶν.

Ἐρρίκος ὁ Ε' ἦτο μέγας διπλωμάτης καὶ τολμηρὸς βασιλεὺς.

Ἡκολούθησεν ὅθεν κατὰ γράμμα τὰς πειθαρχικὰς ὁδηγίας τοῦ Ριχάρδου Β' τοῦτέστιν αὐτὰς ἐκεῖνας, ὡς πρὸ δεκαπενταετίας περίπου, ἠκολούθησαν καὶ οἱ Γερμανοί, καὶ τῶν ὁποίων τὰ ἀποτελέσματα κατέπληξαν πάντας.

Ἡ μαθηματικὴ ἐπιστήμη ἀδιαρρήκτως συνδεδεμένη μετὰ τῆς πολεμικῆς καὶ ἡ ἐν πολέμῳ ἀφελὴς εὐγένεια τῶν ἀνωτέρων πρὸς τοὺς ὑποδεστέρους, ἰδοὺ ἡ τῶν Γερμανῶν ὑπεροχή, ἦν πάντες θαυμάζουσιν.

Ἐρρίκος ὁ Ε' βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶχεν εὐγενεῖς τοὺς τρόπους· εἰσέβαλλε μὲν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' ἐγίνωσκε καλῶς νὰ υπερασπίζεται καὶ τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν καὶ τὴν τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἐν Γαλλίᾳ ὅμως συνέβαινε τὸ ἐναντίον· ναὶ μὲν ὁ γαλλικὸς λαὸς ἐφαίνετο πάντοτε πρόθυμος νὰ ὑποστῇ πᾶσαν θυσίαν, προκειμένου περὶ τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν εἶχε κυβερνήσιν,

ἰκανὴν ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς προσδοκίας του, εἶχε βασιλέα νεανίαν παράφρονά, τοῦ ὁποίου τὴν θέλησιν ἐπέβαλλεν εἰς ἰδιότροπος καὶ ὅλως ἀνίκανος γέρον, ὁ δούξ Δεβερρύ.

Οὐχ ἤττον, ἅμα ὡς ἐγνώσθη ὅτι τὰ ἀγγλικὰ στρατεύματα ἐκυρίευσαν τὴν Νορμανδίαν, ἡ χώρα ὅλη ἠγέρθη ἐπὶ ποδός. Ἡ Γαλλία ἐξωπλίσθη ὅσον ἐδύνατο ταχύτερον καὶ πᾶς Γάλλος ἐδράξατο προθύμως τὰ ὅπλα ὅπως υπερασπίσῃ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος του.

Ἡδὴ τὰ δύο στρατεύματα ἦσαν ἀντιμέτωπα.

Περὶ τὸ λυκόφως τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἡμέρας δύο νέοι ἐβάδιζον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγοῦσης ἀπὸ Παρισίους εἰς Καλαί· ἀμφοτέροι ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν εὐγενεῖς. Ὁ μεγαλύτερος ἦτο περίπου εἰκοσιπενταετής.

Εἶχεν ἀνάστημα ὑψηλὸν καὶ κομψόν, πρόσωπον ὡσεὶ δὲ κόμην θαυμασίως ξανθὴν καὶ ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ ἐκφραστικούς. Ἐπὶ δὲ τοῦ ὠραίου προσώπου του διεκρίνετο βαθεῖά τις μελαγχολία, κατατρύχουσα τὴν καρδίαν του. Ἐν γένει ὅμως, ὡς ἐκ τοῦ εὐγενοῦς παραστήματός του, εὐκόλως ἐδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ ὅτι ὁ νέος οὗτος ἦτο ὑψηλῆς καταγωγῆς.

Ἦτο τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ὁ Καπελούζος ἔσωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον· ἦτο ὁ Ὀλιβιέρ.

Ὁ φίλος του, τῆς αὐτῆς ὡς ἐγγιστα ἡλικίας, ἀπετέλει ἀντίθεσιν προφανῇ. Εἶχε τὸ ἀνάστημα μικρόν, τὴν κόμην καστανὴν καὶ τὴν ὄψιν μελάγχρουν· ἀλλ' εἶχε τὸ ἦθος εἰλικρινές καὶ ἀποφασιστικόν, ἡ δὲ φυσιογνωμία του ἐδήλου ὀξύνοϊαν ἐξαιρετικήν.

Ὁ νέος οὗτος ἦτο θετὸς ἀδελφὸς τοῦ Ὀλιβιέρου, ὁ Ζεβάν Μαγιέ, ὑπὸ τὸν θώρακα τοῦ ὁποίου ἐπαλλε καρδίαν γενναίαν ἅμα καὶ αἰσθαντική, ὑπὸ δὲ τὸν πλατύγυρον πῖλόν του ἐκρύπτετο μέτωπον εὐρὺ καὶ λάμπον ἐξ εὐφυίας. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ Ζεβάν ἦτο ποιητής.

Πολλάκις, ὅτε τὸ βαλάντιόν του ἦτο κενόν, ὁ νεαρὸς μαθητὴς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγίνωσκε νὰ κερδίσῃ οὐκ ὀλίγα χρήματα διὰ τῆς ποιητικῆς του λύρας· ἄλλοτε δέ, ὅτε ὁ Ὀλιβιέρος ἠσθάνετο λύπην τινά, ὁ Ζεβάν, διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ φαιδρᾶς, τῷ ἔψαλλε στίχους τινάς, οἵτινες κατέθελλον τὴν καρδίαν του καὶ ἀπεδίωκον ἀπ' αὐτῆς τὴν ἀνίαν. Καὶ τότε ὁ Ὀλιβιέρος ἐμειδία, ὁ δὲ Ζεβάν ἐσκήρτα ἐκ χαρᾶς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μουσῆς του ἐκβάσιν.

Ἀγαθὴ καὶ γενναία καρδίαν, φίλος ἀνεκτίμητος, ψυχὴ ἐνθουσιώδης καὶ συμπαιγνῆς, πνεῦμα διαγυγὲς καὶ πεφωτισμένον, ἰδοὺ πᾶν ὅ, τι καθίστα τὸν Ζεβάν εἰς τὰ ὅμματα τοῦ Ὀλιβιέρου πολὺτιμον ἀδελφόν, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποίου πολλάκις ἠυλόγει τὸν Θεόν.

Ἐπεταί συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Βουσύ οὐδὲ τὰ βλέφαρα ἐκίνησε.

— Λοιπὸν, εἶπεν αὐτῷ ὁ δούξ, δὲν βλέπεις ;

— Τί ;

— Ὅτι ὁ Σχουβέργ, ὁ Κουέλος καὶ ὁ Μωζιρὸν ὕψωσαν τοὺς ὤμους, ἀκούσαντες τὴν δικαιολογίαν σου ;

— Τὸ εἶδον, ἐξοχώτατε, τὸ εἶδον ἄριστα, εἶπεν ὁ Βουσύ λίαν ἀτάραχος.

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν ! πιστεύετε, ὅτι θὰ φονεύσω τὸν πλησίον μου ἐντὸς ἐκκλησίας ; Εἶμαι καλὸς χριστιανὸς καὶ δὲν θὰ το πράξω.

— Ἀ ! καλλίστα, εἶπεν ἐκπληκτὸς ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, ἐνόμισα, ὅτι δὲν εἶδες ἡ ὅτι δὲν ἠθέλησας νὰ ἴδῃς.

Ὁ Βουσύ ἐπίσης ὕψωσε τοὺς ὤμους, μετὰ δὲ τὴν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐξοδόν, λαβὼν κατ' ἰδίαν τὸν πρίγκηπα :

— Λοιπὸν, εἰς τὸν οἶκόν σας ἐξοχώτατε ; τῷ εἶπε.

— Παραχρῆμα, διότι θὰ ἔχεις πολλὰ πράγματα νὰ μοὶ ἀνακοινώσης.

— Ναί, πραγματικῶς, ἐξοχώτατε, καὶ τὰ ὅποια, εἶμαι βέβαιος, οὕτε ὑποπτεύετε.

Ὁ δούξ προσέβλεψε τὸν Βουσύ ἐκπληκτός.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἀφές νὰ χαιρετίσω μόνον τὸν βασιλέα καὶ ἐρχομαι μαζὺ σου.

Ὁ δούξ μετέβη ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν ἀδελφόν του, ὅστις, ἐκ θαύματος τῆς Παναγίας ὦν διατεθειμένος εἰς τὴν μακροθυμίαν, ἐπέτρεψεν αὐτῷ ν' ἀπέλθῃ εἰς Παρισίους, κατ' ἀρέσκειαν.

Ὁ δούξ, ἐπιστρέψας πρὸς τὸν Βουσύ καὶ κλεισθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς ἐν τῶν δωματίων τοῦ μεγάρου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὀρισθῇ αὐτῷ ὡς κατοικία :

— Ἐμπρός, σύντροφε, τῷ εἶπε, κάθησον καὶ διηγήθητί μοι τὴν ἱστορίαν σου· ἡξούρεις, ὅτι σ' ἐνόμισα ἀποθανόντα ;

— Τὸ πιστεύω, ἐξοχώτατε.

— Ἡξούρεις, ὅτι ἡ Αὐλὴ ἐνεδύθη λευκᾷ ἐξ ἀγγαλιᾶσεως διὰ τὴν ἐξαφάνισίν σου καὶ ὅτι πολλὰ στήθη ἀνέπνευσαν ἐλευθέρως πρώτην φοράν, ἀφ' ἧς ἔμαθες νὰ κρατῇς τὸ ξίφος ; Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ τούτων· βεβαίως, θὰ μ' ἐγκατέλιπες, ὅπως καταδιώξῃς ὠραίαν τινά ἀγνωστον ! Τίς ἦτο καὶ τί πρέπει νὰ προσδοκῶ ;

— Ὁρεῖστέ νὰ θερίσητε ὅ, τι ἐσπείρατε, ἐξοχώτατε, ἦτοι πολλὴν αἰσχύνην !

— Τί εἵπετε ; εἶπεν ὁ δούξ, πολλῶ μᾶλλον ἐκπλαγείς διὰ τοὺς παραδόξους λόγους ἡ διὰ τὸ ἄτοπον ὕψος τοῦ Βουσού.

— Ὁ ἐξοχώτατος ἤκουσεν, ἐπομένως εἶναι περιττὸν νὰ ἐπαναλάβω τοὺς λόγους μου.

— Ἐξηγήθητε, κύριε, καὶ ἄφετε εἰς τὸν Σχικὼ τὰ αἰνίγματα.

— ὦ ! οὐδὲν τούτου εὐχερέστερον, ἐξοχώτατε, θέλω δ' ἀρκεσθῇ νὰ ποιήσωμαι ἐκκλησιν εἰς τὴν μνήμην σας.